

ei ilmu esades ennam páwa kätte; nelst
kül ennamiste näggeminne kaub, agga siiski
ikka weole kõlbawad. On fa sellesammas
sola mäewergi issekohhal läbbijooksmas jo:
dawa wee oja, mis Jumala inimlike ettes
murretsemisse läbbi ni liggidale se sola wars
randusse jure on sedtud, agga mis siiski
soolkaljo külge ei putu; sest sammasi ojast saab
kül janno kustutamisest ni hästi innimes:
tele kui lomadese. Viissadda innimest om:
masteaga ühtekollo on sedl Ma al ellamas,
kus nende parras tõ ja ammeti paif; ats:
waste pearvad üles páwa kätte tullema, ja
peab neidki hultas ollema, kes seál al on
sündinud ja kaswanud, ja senna surterwadli
ärre, ilma et ühhegi korrak mapealisti ells:
kohta olleksid nähha sanud. On sedl fa
rahval issekabel, kus pühhapárad pühhit:
sewad ja Jumala tenistust pidderwad ning
segi kabel peigega, mis temmas nähha kõse
on soolikivist ehhitud, ehe diete rákida,
soolikivi kaljo sisse raiutud, neuda et põr:

rand, seitnä, wölkid, astat ja kantsel —
keik on üsnä selges tuggewast soolikivist.
Määemeeste tõriistad ep olle muud kui hak,
peitel ja hamer. Pittaldase tödeeggemissega
raiuvad esmalt sured veimatuid kiivis:
sola jaud kaljo küljest lahti ja lõhkuvad se:
sugust suurt jaggo mitmeks töstefawaks
pakkudeks katki, mis kui umb eündrid pá:
wa kätte üllesse sadetakse; pääraast neid seál
hopis peneks tehha kõse ning wesküde pedl
jahwatafse, neile rahvale prugitawaks, kes
laugelt merre randadest ärra kõst made sees
ellawad. Sähhärduine luggu on otse Wiz:
kitska lisina ja temma ümberkaudse rahwaga.
Kui kõst lisinast pohja pole minnakse Pohla
ja Preisili maad läbbi, sennigo meie merre^{*)}

^{*)} Meie merd nimmetavad woõrama rahvas,
liati need kes meiest õhto pole ellawad, id;
bajärweks; agga sedda sunnib fa laddina feelt
mõda Baltiski merreks huda; sest sammasi fa
Baltiski lin nimme on sanud.